

JÁ, ZLATÝ RETRÍVR

Příběhy psa Tedíka a jeho kamarádů

Dan Materna, Veronika Suralová

Já, zlatý retrívř

Obsah

Já, zlatý retrívr	1
Chumel štěnat	4
První den u páníčka	6
Psí život	10
Jak jsem našel svůj nos	16
Pes = lovec	18
Lovecké zkoušky	20
Skáču přes klády	22
Puntikovaná slečna	24
... když potkám štěně	26
Boj o klacek	28
Tanec	30
Zápas ve vodě	32
Jsem vodní pes	34
Jen se tak trošku otřepat...	36
Skoky do vody	38
Za úsvitu	40
Běhání po louce	44
V lese	46
Spánek	48
Kočka	50
Žába	54
Moře	56
Psí potápěč	60
Na výstavě	62
Retriever klub	66
Psí lázně	68
Sněží	70
Zima, to je válení na sněhu	72
Zimní radovánky	74
Kůň	76
Iglú	78
Námluvy	80
Na honu	82
Psí práce	84
Štěňata a sníh	86

Chumel štěňat

Ležím uprostřed měkoučké chlupaté hromady, která se trochu hýbe. Cítím kolem sebe vůni maminky a mlíčka. Něco mi říká, že ten chumel není jeden tvor, že je nás tu víc. Ale proč bych o tom měl přemýšlet zrovna teď, když se mi chce tak strašně spát? Zahrabu se dovnitř, a až se probudím, budu třeba o kousek chytrější...

Kručí mi v bříšku! Co s tím udělám? Musím se profláčit k mamince, ta mi pomůže. Sunu se směrem k ní, ale je to tak těžké: samé packy, čumáčky, ouška a ocásky. Zkousím se v tom zmatku trochu vyznat. Tak tato packa je moje, pak druhá, třetí a čtvrtá. Jeden čumák, dvě oči, uši a ocásek... To jsem celý já – já, pes – já, zlatý retrívr! Ti ostatní, to jsou moje sestřičky a bráškové. Všichni voníme stejně, jsme jedna rodina.

Maminka mi pošeptala do ouška, že nějakou dobu budeme všichni pohromadě, ale jednou si pro nás přijde páníček a pak se všechno změní. To už budu velký.

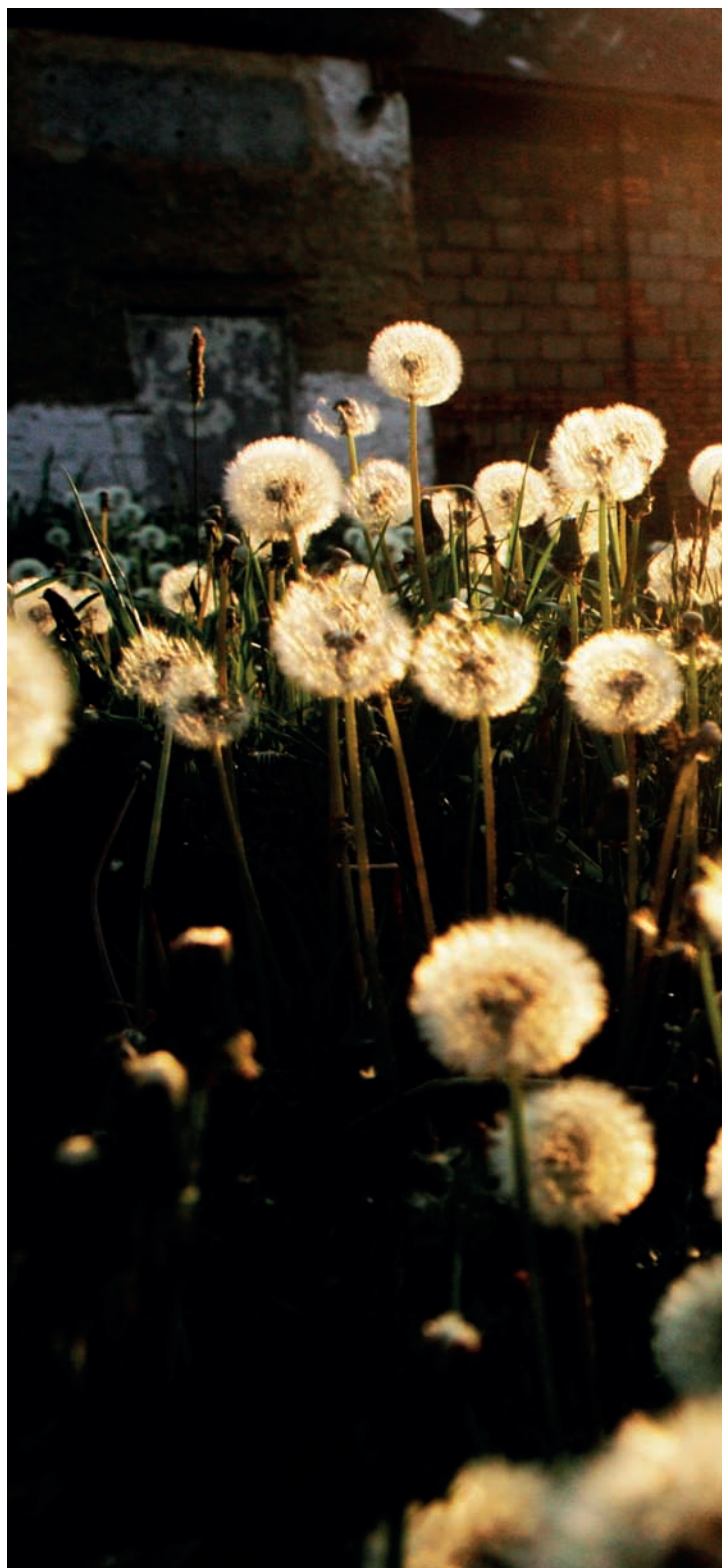

První den u páníčka

Jednoho dne si jako obvykle hraju s brášky – válíme se, přetlačujeme, koušeme si uši –, když se přede mnou najednou zastaví dvě obrovské nohy, z výšky se ke mně snese velká ruka a zvedne mě nahoru. Pak jen slyším: „Ty jsi ale pašák. Budeme kamarádi?“ Aha, je to tady. Páníček. Už jsem asi velký. Velký TEDDY, ale můžete mi klidně říkat Tedík. Sbohem, moje rodino, slibuju, že vám u páníčka nebudu dělat ostudu, a doufám, že se někdy zase uvidíme.

Být velký je prima. Myslel jsem, že boj o misku se sourozenci je největší dobrodružství na světě. Ale všechno je jinak. Můj páníček mi ukazuje pravé zázraky. Třeba dneska. Šli jsme spolu na takový veliký zelený pelíšek – páníček tomu říkal louka. Na ní se povalovalo nepočítaně zářivě bílých míčků. Ležely úplně všude. A nebyly obyčejné. Stačilo na ně skočit a rozpadly se na tisíc malých kousků. Nádhera! Chtěl jsem je rozbít úplně všechny – skákal jsem na ně znova a znova. Páníček se smál, a když jsem byl tak unavený, že se mi nožičky podlamovaly, odnesl mě domů. Hned jsem usnul, ale i ve snu jsem chytal ty báječné balonky.

Ale to není všechno. Taky jsem objevil skvělou hnědou mazlavou hračku. Jmenuje se bahno. Ta se mi opravdu hodně líbí, ale páníček na mě pořád

křičí, že je to FUJ. Nerozumím tomu, asi má divný vkus. Rozhodl jsem se, že si s bahnem budu hrát jen tajně, když se nebude dívat. Doufám, že to nepozná.

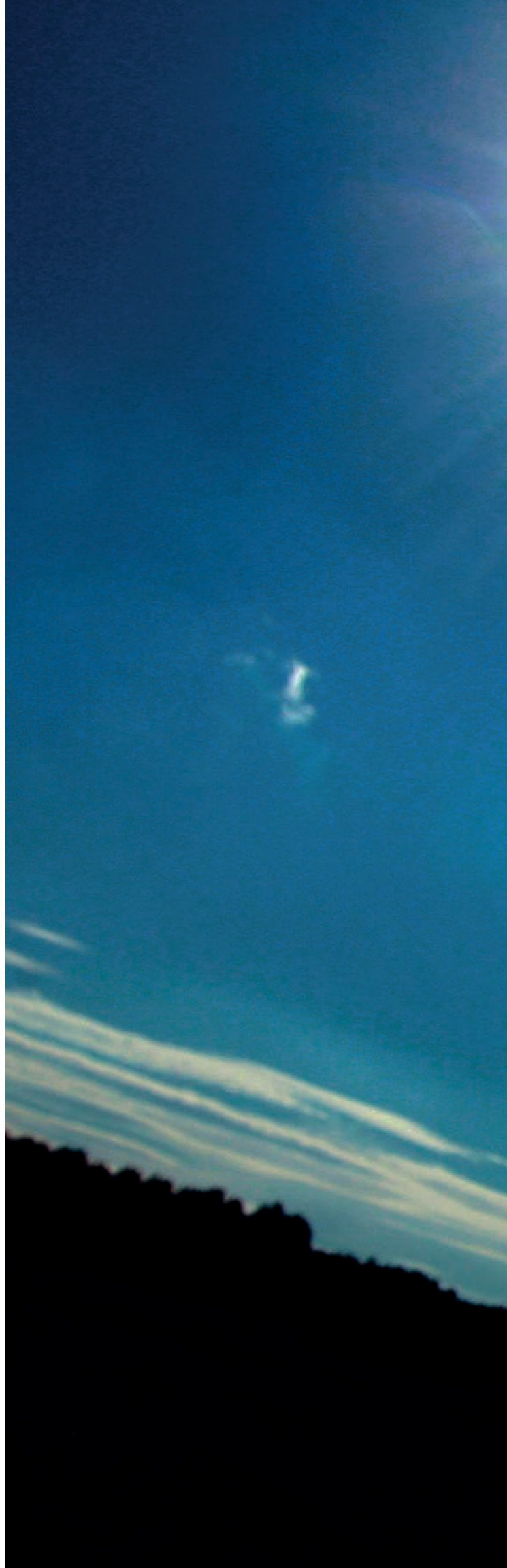
Být velký je fajn, ale někdy – jenom takovou malou chvíli – jsem i smutný. To když si vzpomenu na sestřičky a brášky z naší rodiny. Někam si zalezu,

trošku kňučím a vzpomínám na ně. Ale to je jen mezi námi... Velcí psi prý nebrečí a kamarádi by se mi mohli smát.

Psí život

Říká se, že štěňata rostou rychle. Je to pravda, můžu to dosvědčit z vlastní zkušenosti. Večer si jdu lehnout, spím a jakoby se vůbec nic neděje. Ale když se ráno kouknu do zrcadla, můj čumáček je o něco protaženější a nohy o kus delší. A tak je to každý den. Hodně brzy mi byl můj první obojek malý, dostal jsem proto už takový skoro dospělácký.

Nejraději si hraju, to je jasné. Ale také rád chodím na nácvikové dny, to je taková psí škola. Nejdřív mě moc nebavila. Bylo tam plno psů, ale já jsem k nim nesměl. Páníček se choval divně. Připnul mě na vodítko a chtěl, abych chodil vedle něj tak, aby vodítko nebylo napnuté, abych se prostě tvářil, jako že vodítko neexistuje. Proč mi ho tedy vůbec dával? To bylo pořád samé „K noze!“ a „Sedni!“. Když jsem si sedl, tak zase „Lehni!“, jako by sám nevěděl, co vlastně chce. Nebo povel odložení. Říkal mi „Zůstaň!“ a odešel o kus dál, jenomže po chvílce si to rozmyslel a zase prý, že mám jít k němu. Když jsem přišel, chválil mě, ale pak zase odešel a já že mám zůstat. Úplný blázinec. Chvilí jsem se snažil, ale byl jsem z toho hrozně zmatený. Vrchol všeho byl rozkaz: „Štěkej!“ To už jsem teda nepochopil vůbec. Jindy mi pořád říká, abych neštěkal, zlobí se proto na mě, a najednou zase štěkat mám? Hlava mi to nebrala, a tak jsem se páníčkově vyškubl, běžel jsem k ostatním psům, rozrazil jejich vyrovnanou řadu, pak jsem utíkal dokolečka kolem nich a nakonec jsem se tam přede všemi vyčural. No já vím, nebylo to zrovna vychované, a páníček radostí neskákal, ale potřeboval jsem se prostě trochu odreagovat.

Teď už je všechno jinak. Všechny povely zvládám levou zadní. Není to vlastně vůbec složité: chození u nohy, sedni, lehni, k noze, zůstaň, přines, štěkej... Jen pár povelů, a když jsem ještě navíc šikovný, dostávám piškoty. A pro piškoty já udělám cokoliv. Myslím, že pokud páníček bude mít piškotů dost, hvězdná dráha šampiona mě nemine... V psí škole jsem si našel plno kamarádů, ale také jsem se tam dozvěděl hodně zajímavého. Vždycky, když náš cvičitel vyprávěl o naší psí rase, tak jsem pozorně poslouchal, aby mi nic neuteklo.

Takže abych to shrnul: My, zlatí retrívři, jsme přátelští, inteligentní, máme laskavý výraz, přirozené vlohy k práci, dobrosrdečnou povahu, milujeme vodu a výborně plaveme. Původem jsme lovci, specialisté na aport zvěře, ale protože jsme tak neodolatelní a šikovní, uplatňujeme se i v jiných oblastech – třeba jako slepeční nebo asistenční psi. Páníčkům dokážeme hodně pomáhat: přinášet a podávat různé věci, otevírat dveře, ukazovat cestu. Někteří z nás jsou dokonce záchranáři nebo pracují u policie! Ale protože jsme hodně milí a máme rádi všechno živé, jsme hlavně rodinní miláčci a opatrovníci dětí.

Ale já jsem určitě retrívr – lovec. To vím jistě! Zatím jsem se učil jen povely základní poslušnosti, ale chci toho znát víc! Když vzpomínám na začátky učení, musím přiznat, že jsem moc dobře nechápal, proč to všechno páníček po mně chce. Vlastně jsem si myslel, že se asi pomátl, prostě že to nemá v hlavě úplně v pořádku. Bylo mi ho až líto, a tak jsem ho tedy poslouchal. Nakonec mi došlo, že je to jinak. Páníček to všechno dělal pro mé dobro! Zjistil jsem, že když pochopím a poslušně plním jeho příkazy, je to pro mě nejlepší. On mi totiž připravuje zábavu! A to ne ledajakou – zábavu loveckou! A protože chci být hodně dobrý lovecký pes, poslouchám ho a chodíme společně do speciální vyšší školy.

Jak jsem našel svůj nos

Na naší lovecké „univerzitě“ je nejdůležitější aport – povel k přinesení předmětu. Nejdřív jsme trénovali jen s látkovým peškem, ale slibovali nám, že později to bude třeba i kachna nebo bažant! Při každém tréninku jsem vždycky jako na trní, pořád sleduju páníčka a nemůžu se dočkat, až řekne to kouzelné slovo – aport! Pak se rozběhnu, hledám, rozhlížím se, čichám, a když najdu to, co mi páníček hodil, tak to držím, nepustím, běžím přímou cestou k němu a kořist mu předám. On mě pochválí a dostanu pamlsek. A pak zase čekám na slovíčko aport. Pořád dokola. Vážně mě to baví.

Ale to by bylo málo. Když jsem se naučil přinášet látkové pešky, přešel jsem do vyššího loveckého levelu: začal jsem se učit aportovat zvěř! Nikdy nezapomenu na ten okamžik, kdy jsem v nozdrách poprvé ucítil pach kachny. Tušil jsem, že by to mohla být nejlepší vůně na světě, ale až do té doby jsem si ji neuměl představit. A najednou byla tady. Nasál jsem ji do nozder, projela celým mým tělem a nastartovala každou mou psí buňku. Vmžiku jsem pochopil své lovecké geny, jako by mi rázem celé generace mých psích předků předaly své schopnosti. Nejdůležitější okamžik v mém životě – našel jsem svůj nos!

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.